

Sygn. akt *IV Ka 71/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2017r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Urbańska - Trzecka

Sędziowie SO Włodzimierz Hilla (sprawozdawca)

SO Piotr Kupcewicz

Protokolant sekr. sądowy Mateusz Pokora

przy udziale Marcina Zawieruszyńskiego - prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz-Północ w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 6 września 2017r.

sprawy **J. S. (1)** s. A. i B., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 158§ 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

M. P. (1) s. M. i M., ur. (...) w B. oskarżonego z art. 158§ 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

M. L. (1) s. K. i A., ur. (...) w B. oskarżonego z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

P. P. (1) s. J. i B., ur. (...) w B. oskarżonego z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 18 października 2016 roku sygn. akt XI K 853/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. (1) – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. L. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

SSO Włodzimierz Hilla SSO Mariola Urbańska - Trzecka SSO Piotr Kupcewicz

Sygn. akt *IV Ka 71/17*

UZASADNIENIE

J. S. (1) i **M. P. (1)** byli oskarżeni o to, że:

I. 13 stycznia 2015 r. około godz. 18:30 w B. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz z inną nieustaloną osobą, dokonali pobicia M. K. (2) w ten sposób, że J. S. (1) zadawał pokrzywdzonemu uderzenia pałką teleskopową, zaś M. P. (1) zadawał mu uderzenia w lewe przedramię drewnianą pałką oraz kopał go po całym ciele, w wyniku czego M. K. (2) doznał obrażeń w postaci stłuczenia (krwiak podskórny, bolesność, obrzęk, otarcie naskórka) okolicy przedramienia lewego, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała trwającym nie dłużej niż 7 dni,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

J. S. (1) i **M. P. (1)** oraz

M. L. (1) i **P. P. (1)** byli oskarżeni o to, że:

II. w okresie od 6 czerwca 2014 r. do 26 marca 2015 r. w różnych miejscach B., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu, uporczywie nękali małoletniego N. Z. (1), w ten sposób, że używali w stosunku do niego słów nieprzyzwoitych, grozili mu uszkodzeniem ciała, zgwałceniem oraz pozbawieniem życia, czym wzbudzili u niego uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, przy czym 26 marca 2015 r. około godz. 20:30 w B. na ul. (...) na wysokości sklepu (...), działając z góry powziętym zamiarem, z pobudek nieprzyjaznych, wspólnie i w porozumieniu, przemieszczając się wzdłuż ulicy (...) samochodem osobowym marki M. (...) koloru srebrnego o nr. rej. (...), którym jechał M. L. (2) za małoletnim N. Z. (1), wzbudzając u wymienionego strach i obawę, następnie J. S. (1) wraz z M. P. (1) i P. P. (1) wybiegli z pojazdu i kierowali się za uciekającym małoletnim N. Z. (1) w kierunku siłowni (...) przy ul. (...) w B., grożąc wymienionemu uszkodzeniem ciała oraz zgwałceniem w ten sposób, że J. S. (1) trzymał w ręku niebezpieczny przedmiot w postaci noża i wykrzykiwał słowa wulgarne (opisane w aktach sprawy i w zarzucie), przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że będą spełnione, a czynu tego dopuścili się w miejscu publicznym i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie dla porządku prawnego,

tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

P. P. (1) był nadto oskarżony o to, że:

III. 7 maja 2015 r. w B. przy ul. (...) w zajmowanym przez siebie pokoju, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środki psychotropowe w postaci amfetaminy należące do grupy (...) o łącznej wadze 38,31 grama netto, substancję psychotropową (...) należącą do grupy (...) o łącznej wadze 0,61 grama netto oraz środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste należące do grupy (...) i (...) o łącznej wadze 1,40 gr. netto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy wyrokiem z 18 października 2016 r. (sygn. akt XI K 853/15) orzekł, że:

1. oskarżonego **J. S. (1)** uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. I czynu z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k., wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego M. K. (2) zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 1.000 złotych,

3. tegoż oskarżonego uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. II. czynu z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., wymierzył mu karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności,

4. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych w pkt. 1 i 3 kar jednostkowych orzeczono w stosunku do tego oskarżonego karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat,

5. na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wykonanie orzeczonej w pkt. 4 kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono oskarżonemu na okres próby 5 lat,

6. na podstawie art. 73 § 1 k.k. w okresie próby oddano oskarżonego pod dozór kuratora,

7. na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a i § 1a k.k. orzeczono wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi - M. K. (2) i N. Z. (1) osobiście, telefonicznie, pisemnie i za pośrednictwem komputera oraz zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych z zachowaniem odległości co najmniej 20 m na okres 5 lat,

8. na podstawie art. 57a § 2 k.k. orzeczono od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego N. Z. (1) nawiązkę w kwocie 1.000 zł,

9. oskarżonego **M. P. (1)** uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. I. czynu z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k., wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności,

10. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego M. K. (2) zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 1.000 zł,

11. uznał oskarżonego za winnego zarzucanego mu w pkt. II. czynu z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności,

12. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych wobec oskarżonego pkt. 9 i 11 kar jednostkowych wymierzono mu karę łączną roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności,

13. na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wykonanie orzeczonej w pkt. 12 kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono oskarżonemu na okres próby 5 lat,

14. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddano oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora,

15. na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a i § 1a k.k. orzeczono wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi - M. K. (2) i N. Z. (1) osobiście, telefonicznie, pisemnie i za pośrednictwem komputera oraz zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych z zachowaniem odległości co najmniej 20 m na okres 5 lat,

16. na podstawie art. 57a § 2 k.k. orzeczono od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego N. Z. (1) nawiązkę w kwocie 1.000 zł,

17. oskarżonego **M. L. (1)** uznał winnego zarzucanego mu w pkt. II. czynu z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności,

18. na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego w pkt. 17 kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił mu na okres próby 3 lat,

19. na podstawie art. 73 § 1 k.k. w okresie próby oddał oskarżonego pod dozór kuratora,

20. na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a i § 1a k.k. orzeczono wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonym N. Z. (1) osobiście, telefonicznie, pisemnie i za pośrednictwem komputera oraz zakaz zbliżania się do tego pokrzywdzonego z zachowaniem odległości co najmniej 20 m na okres 5 lat,

21. na podstawie art. 57a § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego N. Z. (1) nawiązkę w kwocie 1.000 zł,

22. oskarżonego **P. P. (1)** uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. II. czynu z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

23. oskarżonego uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. III. czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie tego przepisu ustawy, wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

24. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych w pkt. 22 i 23 kar jednostkowych orzekł w stosunku do oskarżonego karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze roku i 4 miesięcy,

25. na podstawie art. 69 § 1, 2, i 4 k.k. i art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby lat 5,

26. na podstawie art. 73 § 2 k.k. w okresie próby oddano oskarżonego pod dozór kuratora,

27. na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a i § 1a k.k. orzeczono wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonym N. Z. (1) osobiście, telefonicznie, pisemnie i za pośrednictwem komputera oraz zakaz zbliżania się do tegoż pokrzywdzonego z zachowaniem odległości co najmniej 20 m na okres 5 lat,

28. na podstawie art. 57a § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego N. Z. (1) nawiązkę w kwocie 1.000 zł,

29. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono od oskarżonego nawiązkę w kwocie 500 zł na rzecz Fundacji (...), ul. (...) w B., z przeznaczeniem na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii,

30. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii rozstrzygnięto w przedmiocie dowodów rzeczowych.

Niniejszy wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcie odnośnie kosztów sądowych w sprawie.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych.

Obrońca osk. J. S. (1) (...). A. S. , powołując się na podstawy odwoławcze określone w art. 438 pkt. 1 i 2 k.p.k., wyrokowi temu zarzuciła:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. art.: 2 § 2, 4, 5 § 2, 7, 366 i 410 k.p.k. poprzez:

a) dowolną ocenę materiału dowodowego, bez zachowania zasady obiektywizmu i niewyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy i nieoparcie rozstrzygnięcia na całości materiału dowodowego, z pominięciem części wyjaśnień oskarżonych oraz w oderwaniu od treści przeprowadzonych dowodów, z pominięciem treści wywiadu środowiskowego dot. pokrzywdzonego N. Z. (1),

b) rozstrzygnięcie występujących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonych,

c) dokonanie ustaleń sprzecznych z materiałem dowodowym i pominięcie istotnych fragmentów zeznań świadków,

d) obrazę przepisu art. 201 k.p.k. poprzez nie powołanie zespołu biegłych lekarzy (psychiatry i psychologa klinicznego) wobec faktu obarczenia opinii psychologicznej dot. pokrzywdzonego N. Z. (1) mankamentami przewidzianymi w art. 201 k.p.k.,

e) obrazę przepisu art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych obrońcy osk. M. L. (1) o uzyskanie opinii sądowo – psychiatrycznej dot. pokrzywdzonego wobec. Z. (1) wobec mankamentów tej opinii,

f) obrazę przepisu art. 170 § 1 pkt 4 w zw. z art. 131 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka R. S.,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na stwierdzeniu, że oskarżeni dopuścili się zarzucanego im w akcie oskarżenia czynu, pomimo poważnych wątpliwości w tym względzie, a wręcz braku dowodów winy, w drodze wybiórczego i fragmentarycznego potraktowania materiału dowodowego.

W konkluzji apelująca wniosła o uniewinnienie oskarżonego, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonych – J. S. (1) i M. P. (1) ((...), S. M.) powołując jako podstawę odwoławczą przepis art. 438 pkt 1 k.p.k. podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania, a mianowicie:

- art.art.: 4, 5 § 2, 7, 410 oraz 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o badanie i uwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych w zakresie odmowy przeprowadzenia badań psychiatrycznych pokrzywdzonego N. Z. (1), mających wpływ na ocenę zeznań tego świadka,

- art.art.: 167 i 201 k.p.k. poprzez niepowołanie innego zespołu biegłych psychiatry i psychologa klinicznego w powyższym zakresie, albowiem pozyskana opinia sądowo-psychiatryczna opierała się na niewystarczającym materiale dowodowym.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. L. (1) (M. K. (1)) z powołaniem się na podstawę odwoławczą przewidzianą w art. 438 pkt 2 k.p.k., podniosła zarzut obrazy przepisów prawa procesowego, a mianowicie art.art.: 5 § 2, 7, 410, 424 § 1 k.p.k., a także 201 i 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie jawiących się wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, ocenę dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, przy braku bezpośrednich i wiarygodnych dowodów, bez należytego uzasadnienia swego stanowiska oraz pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, a w szczególności:

- ustalenie, że oskarżony nękał pokrzywdzonego, by w ogóle doszło do zdarzenia pogoni i kierowania gróźb czy wyzwisk pod adresem pokrzywdzonego,

- dokonanie oceny zeznań pokrzywdzonego oraz opinii sądowo- psychologicznej sprzecznie z zasadami doświadczenia życiowego i logiki, z pominięciem analizy porównawczej z innymi dowodami,

- bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych o przeprowadzenie dowodu z opinii sądowo-psychiatrycznej dot. N. Z. (1),

- poczynienie ustaleń odnośnie sprawstwa oskarżonego w oparciu o jedyny dowód w postaci zeznań N. Z. (1) mogących stanowić wynik stanu chorobowego,

- braki uzasadnienia polegające na zaniechaniu opisanie, jakie dowody doprowadziły Sąd do przekonania o sprawstwie oskarżonego, wspólnie i z porozumieniem z innymi osobami,

- uznanie za niewnoszące istotnych treści do sprawy zeznań świadków: P., M. G., G. J., A. K., S. F. i B. B. wskazujących na nieadekwatność zachowań pokrzywdzonego oraz pominięcie dowodu z dokumentu w postaci umorzenia postępowania w sprawie I Ds. 1450/15.

W konkluzji apelująca postulowała uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, względnie o jego zmianę uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu.

Obrońca P. P. (1) (adv. A. B.) podniósł (bez przywołania określonej podstawy odwoławczej) przepisów postępowania, a mianowicie:

I. art. 7 i art. 410 k.p.k. poprzez sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania dowodu z opinii sądowo-psychologicznej dotyczącej N. Z. (1);

- obrazę przepisu art. 201 k.p.k. poprzez niepowołanie innego zespołu biegłych (lekarza psychiatrii i psychologa klinicznego) wobec ujawnionych treści zawartych w wywiadzie środowiskowym kuratora,

II. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 201 k.p.k. poprzez niepowołanie innego zespołu biegłych (psychiatrii i psychologa klinicznego) wobec informacji ujawnionych w treści wywiadu środowiskowego dot. N. Z. (1),

III. obrazę przepisu art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy M. L. (1) o uzyskanie opinii sądowo-psychiatrycznej dot. „wiarygodności” zeznań N. Z. (1), jak też opinii sądowo-psychiatrycznej sporządzonej dla potrzeb innego postępowania prowadzonego w SR w Bydgoszczy,

IV. obrazę przepisu art. 410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie dowodu z dokumentów z akt sprawy I Ds. 1450/15,

V. obrazę przepisu art. 170 § 1 pkt 4 w zw. z art. 131 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka R. S.,

VI. obrazę przepisów art. 73 w zw. z art. 72 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez nie wydanie postanowienia o zawieszeniu postępowania pomimo informacji, że oskarżony jest osobą uzależnioną od środków odurzających, która powinna podjąć leczenie odwykowe.

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od czynu zarzucanego mu w pkt. II. aktu oskarżenia, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, wobec potrzeby przeprowadzenia postępowania w całości oraz o zawieszenie postępowania odnośnie czynu z pkt. III. aktu oskarżenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powyższe apelacje obrońców oskarżonych nie zasługiwały na uwzględnienie, wobec czego zaskarżony wyrok podlegał utrzymaniu w mocy.

W ocenie sądu odwoławczego, sąd pierwszej instancji w sposób **należyty** przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, po czym poczynił jak najbardziej **trafne** ustalenia faktyczne skutkujące uznaniem ich sprawstwa w zakresie zarzucanych, a w konsekwencji przypisanych im w części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku czynów, po przeprowadzeniu – wbrew twierdzeniu apelujących - **wnikliwej** i **rzetelnej** analizy i oceny całokształtu zgromadzonego w tym zakresie materiału dowodowego, przy czym konstatacja także dotyczy oceny tych dowodów, które przeprowadzone zostały na rozprawie odwoławczej.

W ocenie organu ad quem, sąd orzekający w swym **rzeczowym, logicznym** i **przekonującym** uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, na jakich dowodach oparte zostały dokonane ustalenia faktyczne i z jakich to powodów nie uznano dowodów przeciwnych. Z treści uzasadnienia, zatem w sposób jednoznaczny, przejrzysty i całkowicie zrozumiały wynika, **dlaczego zapadł taki właśnie wyrok**. Przedstawiona ocena dowodów, jak wspomniano, wbrew twierdzeniu żalących się, w żaden sposób nie może być uznana za dowolną, nie wykracza poza granice ich swobodnej oceny, uwzględnia wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasady logicznego rozumowania, jak najbardziej uprawnienie korzystając z ochrony przewidzianej właśnie treścią przepisu art. 7 k.p.k., a dowody przeprowadzone w postępowaniu odwoławczym jedynie wzmocniły wymowę i wartość dowodową tego materiału

dowodowego, który Sąd orzekający uczynił podstawą ustaleń faktycznych i wyrokowania w niniejszej sprawie. Równocześnie, argumentacja zawarta w apelacjach żądną miarą nie mogła przekonywać co do tego, że uzasadnienie wyroku w istocie jest obarczone tego rodzaju, głośłownie podnoszonymi mankamentami.

Przedmiotowe środki odwoławcze jawią się jako tyleż nietrafne co wyłącznie **polemiczne** wobec ustaleń sądu orzekającego oraz logicznej i przekonującej argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie dostarczając merytorycznych argumentów tego rodzaju, które uprawniałyby do podzielenia zawartych tamże zarzutów oraz przywołanej argumentacji.

Podkreślenia przy tym wymaga, że sąd orzekający – wbrew treści zarzutów odwoławczych - postąpił stosownie do tego wymogu, jaki stawia przed nim treść przepisu art. 410 k.p.k., należytej analizie i ocenie poddając **wszystkie dowody**, jakie zostały przeprowadzone w sprawie. Tymczasem sam fakt, że skarżącej strony nie satysfakcjonuje rezultat takowego procesu ocennego i decyzyjnego, bynajmniej sam przez się **nie uprawnia** jeszcze do formułowania tego rodzaju zarzutów odwoławczych, jak czyni się to w tychże środkach odwoławczych. Sąd orzekający uprawniony jest, jak miało to miejsce w tej sprawie, do dokonywania ustaleń faktycznych w granicach swobodnej oceny dowodów. Wiąże się z tym między innymi jego dyskrecyjne uprawnienie do uznania określonych dowodów za rzeczowe i przydatne dla czynionych ustaleń, a w konsekwencji za wiarygodne i miarodajne, a tym samym do odmówienia tych przymiotów innym dowodom, a w konsekwencji argumentacji strony prezentującej swą własną, tyleż uproszczoną co subiektywną, wybiórczą i dowolną optykę oceny dowodów.

W realiach niniejszej sprawy, w ocenie Sądu odwoławczego, Sąd a quo konstruując podstawę faktyczną i prawną zaskarżonego orzeczenia oraz uzasadniając swe stanowisko wszystkich tym względzie, dochował tych wszystkich reguł i zasad oceny dowodów, jakie określone są treścią przepisu art. 7 k.p.k. Zatem, jeżeli tylko, jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie, ustalony w ten sposób stan faktyczny jawi się jako logiczne następstwo dokonanej w taki sposób analizy i oceny, a nadto znajduje swe oparcie i uzasadnienie w świetle wskazań wiedzy i zasad doświadczenia życiowego, oczywiście ze stosownym wsparciem w treści dowodów zebranych w sprawie, to **nie można skutecznie podnosić** tego rodzaju zarzutów odwoławczych, do czego w gruncie rzeczy sprowadza się istota formułowanych zarzutów apelacyjnych w zakresie oceny materiału dowodowego sprawy. Zarzut taki nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz musi wykazywać konkretne uchybienia w zakresie zasad logicznego rozumowania, jakich dopuścił się sąd w ocenie materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się Sąd I instancji nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24.03.1975r. II KR 355/74 OSNPG 1975/9/84 i z dnia 22.01.1975r. I KR 197/74 OSNKW 1975/5/58, wyroki Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 6.02.1992r. II Ak 1/92 OSA 1992/6/41 i z dnia 28.05.1992r. II Ak 134/92 OSA 1992/11/55, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6.10.2000r. II AKa 138/00 Prok. i Pr. 2002/1/28).

Treść wszystkich apelacji tymczasem, w gruncie rzeczy zmierza do prostego podważenia i zakwestionowania dokonanej przez Sąd orzekający oceny zebranych w sprawie dowodów, którym przeciwstawia się niczym nieusprawiedliwiony sposób rozumowania i argumentowania. Całość materiału dowodowego traktowana jest tamże w sposób **uproszczony, subiektywny i wybiórczy**, a w konsekwencji całkowicie nieuprawniony, ignorujący treść oraz wymowę i logikę tych dowodów, które sąd poddał swej analizie i ocenie, wedle wszystkich koniecznych reguł i zasad oceny dowodów, a na które wskazał i odniósł się do nich w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W konsekwencji, to właśnie w apelacjach obrońców oskarżonych w sposób jedynie **polemiczny** próbuje się wykazać, jakoby zaprezentowany przez Sąd pierwszej instancji sposób rozumowania i argumentowania pozostawał w kolizji z treścią dowodów, acz przede wszystkim z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, czy też logicznego rozumowania. Natomiast, dopiero uzasadniona możliwość odebrania tychże walorów argumentacji organu orzekającego, zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, pozwalałaby uznać, że nie korzysta ona z ochrony przewidzianej treścią cyt. przepisu ustawy.

Sąd odwoławczy zatem w powyższym zakresie z tą argumentacją, jaka została przywołana w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, w pełni się utożsamia i się do niej odwołuje, nie dostrzegając zatem konieczności ponownego szczegółowego jej przytaczania.

Czyniąc natomiast zadość stosownym wymogom procesowym przewidzianym dla postępowania odwoławczego, odnosząc się wprost do poszczególnych zarzutów sformułowanych w apelacjach, należy stwierdzić, co następuje:

W pierwszym rzędzie przyjdzie odnieść się do treści tych zarzutów, jakie wiążą się z kwestionowaniem treści opinii sądowo-psychiatrycznej i psychologicznej dotyczącej pokrzywdzonego – N. Z. (1), wobec niepełnego materiału jakim dysponowali biegli na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Sąd odwoławczy **uwzględnił** formułowane w związku z tym wnioski, dopuszczając przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniających w toku postępowania drugoinstancyjnego. Biegli, po sporządzeniu opinii pisemnych, opiniowali także ustnie na rozprawie, gdzie strony miały pełną możliwość weryfikacji treści opinii oraz zaprezentowanych wniosków, wykazując przy tym daleko idącą aktywność procesową.

Sąd Okręgowy **w pełni podzielił** stanowisko biegłych wyrażone w treści opinii biegłych. To zaś implikowało uznanie, że wszelkie próby deprecjonowania przez autorów poszczególnych apelacji wartości dowodowej zeznań składanych przez pokrzywdzonego N. Z. (1) w toku całego niniejszego postępowania musiały zostać uznane za **bezpodstawne** i **nieuzasadnione**. Biegli dysponowali całością akt sprawy, pełną i konieczną po temu dokumentacją i wiedzą uprawniającą do wydania opinii. Te zaś zostały przez nich z dużą fachowością i rzetelnością zaprezentowane i uargumentowane. Biegli ci dysponują wieloletnim doświadczeniem, mając wszelkie po temu kwalifikacje.

Równocześnie, jako tyleż nieuprawnione co niecelowe było postulowanie o sięganie do dalszych, wskazywanych dowodów z dokumentów czy też z opinii pozyskiwanych dla potrzeb innych postępowań, jako, że Sąd orzekający dla potrzeb niniejszego procesu był uprawniony i władny dokonywać **samodzielne** ustalenia faktyczne w drodze samodzielnie pozyskiwanych środków dowodowych i przeprowadzanych dowodów, co też miało miejsce w sprawie (art. 410 k.p.k. i art. 8 § 1 k.p.k.).

Wszyscy apelujący swą zasadniczą linię obrony zasadzali przede wszystkim (a niektórzy wyłącznie) na próbie zakwestionowania stanu zdrowia psychicznego pokrzywdzonego – pokrzywdzonego – N. Z. (1) a w konsekwencji wiarygodności jego depozycji, co w tym stanie rzeczy **nie mogło** przynieść pożądanego rezultatu. Nie tylko dlatego, że treść rzeczonych opinii w pełni pozwalała na potraktowanie dowodu z zeznań tego świadka jako **pełnowartościowego** osobowego źródła dowodowego, ale niezależnie od tego, obrona zupełnie zignorowała fakt, że jego zeznania pozostają w **pełnej koherencji** z treścią wszelkich dalszych dowodów wprowadzonych przez Sąd a quo do podstawy wyrokowania, którym całkowicie uprawnienie przydano walor wiarygodności, a których wymowa i wartość dowodowa tym bardziej uprawniała do takich a nie innych konstatacji. Niechybnie pełną aktualność zachowuje bowiem ta reguła oceny dowodów, wedle której wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody winny być postrzegane i oceniane w ich **całości** i we **wzajemnym względem siebie powiązaniu**, kiedy to nabierają one zgoła odmiennej wymowy, znaczenia i wartości dowodowej, aniżeli wówczas, gdy chce je postrzegać w sposób jednostkowy, wybiórczy, w oderwaniu od wspomnianych wzajemnych relacji między nimi.

Tym samym, w świetle całości materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, żadną miarą nie jest do zaakceptowania teza obrońcy M. L. (1), jakoby „poczynienie ustaleń odnośnie sprawstwa tego oskarżonego (a w realiach sprawy niechybnie zarzut ów odnosi się do wszystkich oskarżonych – uwaga SO) miało miejsce w oparciu o jedyny dowód w postaci zeznań N. Z. (1)”. W sposób oczywisty bowiem niepodobna jest nie dostrzegać wymowy wszelkich dalszych dowodów obciążających oskarżonych, do treści których odwołał się Sąd pierwszej instancji, żeby wspomnieć choćby o zeznaniach świadków: M. K. (3), M. K. (4), K. C. (1), A. L. (1), A. L. (2), A. S., B. K., czy wreszcie M. K. (2), ale i dalszych dowodów poddanych stosownej analizie przeanalizowanych ocenie.

Skoro w toku procesu z powodzeniem wykluczono suponowany stan zdrowia psychicznego N. Z. (1), jako powód, dla którego ten miałby - zdaniem obrony - nieuprawnienie obciążać oskarżonych (konfabulować), to należałoby już tylko

retorycznie zapytać o jakoweś rzeczowe, logicznie brzmiące powody, dla których zarówno wymieniony, jak i M. K. (2) mieliby bezpodstawnie pomawiać oskarżonych o popełnienie na ich szkodę tego rodzaju przestępstw, a pozostali, obciążający ich świadkowie, to potwierdzać?! Zwłaszcza jeśli uwzględnić „cenę” na zdrowiu, jaką temu pierwszemu przyszło w związku z tym zapłacić.

Równocześnie natomiast, nader istotne znaczenie w sprawie ma to, a niebudzące przecież sporu ustalenie, że oskarżeni mieli wyraźny **motyw**, który - logicznie rozumując i wnioskując - niewątpliwie skłonił ich do podjęcia tego rodzaju retorsyjnych wobec N. Z. (1) działań, po incydencie mającym miejsce 6 maja 2014 r. z udziałem S. B. i M. K. (3).

Matka N. Z. (1) – M. K. (3) **w pełni potwierdziła** okoliczności, które znalazły się we wszystkich oświadczeniach procesowych jej syna, tożsamo zeznając również odnośnie przebiegu krytycznego zdarzenia z udziałem oskarżonych mającego miejsce 26 marca 2015 r., a którego zaistnienie apelujący z gruntu kwestionują. Wymieniona przed Sądem wskazywała na M. L. (1) i P. P. (1) jako uczestników tego zajścia. Potwierdziła także okoliczności zaobserwowanego przez siebie pobicia M. K. (2), rozpoznając sprawców w osobach J. S. (1) i M. P. (1). Wymieniona przedstawiła zresztą Sądowi **rozliczne dalsze informacje** dotyczące faktów i okoliczności związanych ze stawianymi oskarżonym zarzutami, w tym także nader obrazowo prezentując reakcje, obawy i lęki objawiane przez jej syna z tym związane, w tym również następstwa dla jego kondycji, tak fizycznej (z powodu stresu schudł kilkadziesiąt kilogramów), jak i psychicznej. Utrzymywanie zatem, że „brak jest bezpośrednich jakichkolwiek wiarygodnych dowodów sprawstwa oskarżonych” (M. K. (1)) jest oczywistym **nadużyciem** wobec treści wszystkich omawianych dowodów zgromadzonych w sprawie i rezultatem całkowitego ich ignorowania.

Brak jest **jakichkolwiek** rzeczowo brzmiących przesłanek, dla których należałoby zakwestionować wiarygodność tego świadka, podobnie jak św. M. K. (4), choć jest ona „jedynie” tzw. świadkiem ze słyszenia.

Na sprawstwo pobicia przez tych dwóch ostatnich wskazywał w swych zeznaniach także pokrzywdzony M. K. (2), przy czym również zeznania tego świadka **w pełni korespondują** z treścią oświadczeń procesowych N. Z. (1). Powyższe dotyczy także byłej konkubiny N. Z. (1) – K. C.. Ta zaś niewątpliwie już całkiem nie ma **jakiegokolwiek interesu** ani procesowego, ani faktycznego, aby wspierać swymi zeznaniami pokrzywdzonego, acz przede wszystkim w sposób nieuprawniony i bezpodstawny obciążać i pogarszać sytuację procesową oskarżonych, z którymi nie wiąza jej jakiegokolwiek rodzaju relacje.

W tym miejscu nie będzie bez znaczenia przywołać też treść opinii biegłego sądowego W. M., wnioski której to opinii także w pełni **korespondują** z treścią omawianych dowodów czynionych podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Wreszcie, w tych okolicznościach nader znamienne jest i to ustalenie, wedle którego pokrzywdzony niejednokrotnie wzywał **interwencje Policji** z powodu właśnie nękania go przez oskarżonych, wobec czego fakt przyznania przez P. P. (1) sytuacji o takim właśnie charakterze mającej miejsce swego czasu w tramwaju brzmi tym bardziej symptomatycznie (k. 528).

Nie dziwi zatem i ta treść depozycji dalszych świadków: L., L., S. i K., relacjonujących zachowanie jedno z zachowań N. Z. (1), który 13 stycznia 2016 r. **przerażony** krył się przed agresją oskarżonych w sklepie.

W tych okolicznościach, brak jest również jakichkolwiek racjonalnych powodów do odmiennej oceny zeznań św. P. K., aniżeli tej, jakiej dokonał Sąd orzekający, a który to świadek, wbrew twierdzeniu oskarżonego P. P. (1), bynajmniej **nie dostarczył** mu przekonującego alibi (por. s. 15 uzasadnienia).

Równocześnie zaś, całkowicie uprawnienie Sąd a quo ocenił zeznania świadków przywoływanych w apelacji adw. A. W.-S., skoro – co nie jest kwestionowane – żaden z nich **nie był obserwatorem** jakiegokolwiek zdarzenia z udziałem zainteresowanych, a ich relacje sprowadzały się wyłącznie i w ogólności do ich obserwacji czy też raczej oceny różnorodnych zachowań czy też cech charakteru pokrzywdzonego N. Z. (1).

Nieuzasadnione były również zarzuty związane z nieprzesłuchaniem przez Sąd pierwszej instancji w charakterze świadka R. S., nie tylko dlatego, że wedle sformułowanych w związku z tym tez dowodowych, zeznania owego świadka w gruncie rzeczy nie mogłyby wnieść niczego znaczącego do sprawy, przynajmniej w stopniu, który pozwalałby na weryfikację wszelkich pozostałych źródeł dowodowych, ale także dlatego, że zarówno rozliczne starania Sądu pierwszej instancji w tym względzie jak i działania Sądu Okręgowego w kierunku przeprowadzenia tego dowodu, okazały się bezskuteczne, a dowód był **niemożliwy** do przeprowadzenia. Zwłaszcza wobec informacji o braku adresu, pod którym wymieniony miałby zamieszkiwać oraz danych z Policji o niemożności ustalenia aktualnego pobytu wymienionego (por. k. 167, 232v, 460v, 463, 481, 482, 700).

Całkowicie chybiony był przy tym i ten zarzut odwoławczy, jaki wiąże się z podnoszoną obrazą przepisu **art. 5 § 2 k.p.k.** Stan określany przez ustawodawcę jako „niedające się usunąć wątpliwości” powstaje (jeśli pominąć wątpliwości natury prawnej, a nie faktycznej), dopiero w następstwie oceny dowodów wedle reguł i zasad przewidzianych treścią art. 7 k.p.k. Dopiero wówczas bowiem można stwierdzić, czy tak rozumiane „wątpliwości” w ogóle miały miejsce, czy miały charakter rozsądnych, rzeczowych, a nie wymaginowanych, czy i jakie miały znaczenie dla kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonego, czy zdołano je przewyciężyć w sposób dopuszczalny przez przepisy proceduralne itp. O naruszeniu zasady in dubio pro reo nie można zatem mówić wówczas, gdy sąd w następstwie pełnej i poprawnie dokonanej, swobodnej oceny dowodów uznał, że brak jest wątpliwości, albo, że nie mają one znaczenia dla odpowiedzialności prawnej oskarżonego. Tak więc przewidzianej w treści cyt. przepisu ustawy reguły przesądzania na korzyść oskarżonego wątpliwości niedających się usunąć nie wolno traktować w sposób uproszczony. Każdą niejasność (sprzeczność) w dziedzinie ustaleń faktycznych należy w pierwszym rzędzie zredukować wszechstronną inicjatywą dowodową, a następnie wnikliwą i dogłębną analizą całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie. Jeżeli zatem z zebranego materiału dowodowego nawet wynikłyby różne wersje przebiegu wydarzeń objętych aktem oskarżenia (acz w tym wypadku stanowiska stron różnią się praktycznie jedynie oceną przeprowadzonych dowodów i wyprowadzonych na ich podstawie wniosków), to nie jest to jeszcze jednoznaczne z zaistnieniem wątpliwości tego rodzaju, których nie da się usunąć, w rozumieniu treści art. 5 § 2 k.p.k. W takim wypadku sąd orzekający zobligowany jest do dokonania ustaleń faktycznych właśnie na podstawie swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Tak też się stało w niniejszej sprawie.

Nie sposób było zaaprobować i ten zarzut, jaki dotyczył obrazę przez Sąd pierwszej instancji przepisu art. 424 k.p.k., w sytuacji kiedy, w ocenie Sądu ad quem, uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia **czyni zadość** tym wymogom, jakie statuuje pod jego adresem treść cyt. przepisu ustawy. Sąd meriti wskazał jakie fakty uznał za dowiedzione, na jakich dowodach i z jakich powodów się oparł oraz dlaczego nie uwzględnił dowodów przeciwnych, wyjaśniając przy tym również podstawę prawną wyroku, jak i argumentując w zakresie rozstrzygnięcia o karze. Tak zatem, zawarta tamże argumentacja w pełni pozwalała Sądowi Okręgowemu na poddanie zaskarżonego orzeczenia należytej kontroli instancyjnej.

Wreszcie, zupełnie niezrozumiale i nietrafnie brzmiał zarzut oraz podążający za nim postulat dotyczący zawieszenia postępowania względem oska. P. P. (1) odnośnie czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, albowiem w aktach sprawy brak jest dowodów wskazujących na to, by w odniesieniu do wymienionego w istocie wystąpiły konieczne po temu przesłanki przewidziane treścią art. 72 ust. 1 i ust. 73 cyt. ustawy, abstrahując już od tego, że decyzja tego rodzaju zawsze ma fakultatywny charakter.

O kosztach obrony w postępowaniu odwoławczym rozstrzygnięto stosownie do treści § 14 ust. 2 pkt 4 i § 16 ustawy w sprawie opłat za czynności adwokackie z 22 października 2015 r. (tekst jednolity Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

O kosztach sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym orzeczono po myśli art. 634 k.p.k., w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.